

Rose

นาย และ นาย เท่านั้น

寤墨 Wu Mo วาด

Chiffon_cake เขียน

พบครั้งที่

Rose

นายและนายเท่านั้น

Chiffon_cake

เค้ก

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

นายและนายเท่านั้น

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   amarinbooks Rose Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการความไหลลื่นสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทําร้าย คัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงินใดที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พ.บ.ลิขสิทธิ์ และ พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4847-7

ด้วยเกล้า

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ สุรินทร์ อุทะกะพันธ์ บุญรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วีระศักดิ์
ที่ปรึกษาฝ่ายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการ ปิยรัตน์ พิณประภา • บรรณาธิการต้นฉบับ กัลยากร เจริญอมรรัตน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลัษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ นนุช ศรีสุขโข
พิสูจน์อักษร กัญญา ธัญญา เลิศไพศาลกิจ • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระอ

คำนำสำนักพิมพ์

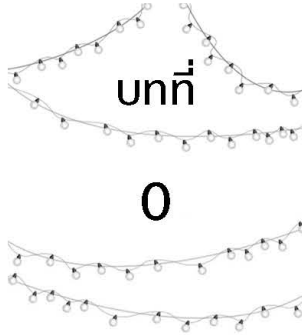
นายและนายเท่านั้น เป็นผลงานเล่มล่าสุดของ “Chiffon_cake” เชื่อว่าคนอ่านที่ถือเล่มนี้อยู่ในมือ น่าจะพอดันหูกับนามปากกาที่อยู่ข้างไม่มากนักน้อย

สำหรับเล่มนี้จะเล่าถึงเรื่องราวของคนสองคน ที่คนหนึ่งโยยหาความรัก แต่ก็ผิดหวังกับความรักซ้ำๆ เหมือนโชดชะตาโยนบททดสอบชีวิตที่โหดร้ายลงมาให้ ส่วนอีกคนเคยผิดหวังมาแล้วหนึ่งครั้ง จึงไม่เปิดใจให้ใครเข้ามาอีก เพราะกว่าจะผ่านช่วงเวลานั้นมาได้ มันช่างยากเย็นเหลือเกิน หากอยากรู้แล้วว่าเส้นทางของทั้งสองคนจะมาบรรจบกันที่ตรงไหน เราพลิกหน้าถัดไปเพื่อพบกับการเดินทางของพวกเขาพร้อมกันเลยดีกว่า

Chiffon_cake

Rose

ຕົວຢ່າງ

เรื่องราว ของผมกับเขา...มันเริ่มจากตรงไหนนะ

พอลองคิดตริ่กตรองดูดี ๆ ผมว่ามันน่าจะเริ่มจากตรงนี้แหละ
เป็นการเริ่มต้นที่ไม่ได้สวยงามเลยสักนิด
พูดแล้วก็อยากย้อนเวลากลับไปแก้ไขอดีตนะครับ

“โฟน เรามาแล้ว” ผมเดินยิ้มร่ามาแต่ไกลเมื่อเห็นร่างสูงๆ ของแฟน
นั่งอยู่ที่บาร์และกำลังหันหลังให้ โฟนค่อยๆ หันกลับมา ก่อนจะมองมาด้วย
สายตาที่ผมอ่านออกว่าเขากำลังมีเรื่องทุกซอกใจ

หัวใจผมห่อเหี่ยวลงทันที

เคยเป็นกันมั๊ยครับที่ว่าสัญชาตญาณเราจับสิ่งผิดปกติได้ทันทีโดย
ไม่ต้องใช้เวลามากมาย

“มีอะไรหรือเปล่า”

“รับอะไรดีครับ” ก่อนที่แฟนผมจะตอบ เสียงเรียบเย็นเสียงหนึ่ง
ก็ดังมาจากอีกฝั่งของบาร์ คนพูดคือบาร์เทนเดอร์ที่หน้าตาหล่อเหลาเอามากๆ

แม้ว่าผมจะพะงันนิดหน่อยกับความหล่ออันน่าตกใจของเขา แต่ผมก็สนใจแฟนผมมากกว่า

“โมเฮ้ได้แก้วหนึ่งครับ” ผมตอบส่งๆ แล้วหิ้วตัวนั่งลงข้างๆ โฟนเอาแต่นิ่งเสียบ ต้มเครื่องต้มในมือซ้าๆ จนเครื่องต้มที่ผมสั่งถูกนำมาวางไว้ตรงหน้า โฟนก็ยังไม่ยอมเอ่ยปากพูด “เบ๊บ พูดกับเราหน่อยสิ”

คำว่าเบ๊บทำให้โฟนมือสั่น ผมรู้ว่าเขาชอบคำนี้มาก จึงลองพูดมันออกไปดู

“โฮป” โฟนรำพึงเสียงพรั

“ว่าไง”

“เมื่อคืน...เรานอนกับวินมา”

ราวกับว่าสมองของผมแตกและเกิดเสียงดังแตกกร ใครจะไปคิดว่าแฟนจะเริ่มบทสนทนาที่สร้างความเจ็บปวดอย่างกับด้อนขนาดยักษ์กระแทกเข้าที่ตึ่งจมูกแบบนี้

“อะ...อะไรนะ”

สิ่งผิปกติที่ว่านั้น...มันร้ายแรงขนาดนี้เลย

“เรานอนกับคนอื่นมา”

“ละ ล้อเราเล่นหรือเปล่า”

“เราไม่ได้ล้อเล่น” โฟนหันหิ้วตัวมาหาผม “เราว่าเรามีความสุขกับมันมากเลยนะ”

“...”

“เรารุ้กให้เขาแล้วเราชอบอะ”

ผมนึกว่าผมฟังผิดไป แต่ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นเลย คนคนนี้ดูกระตือรือร้นมากเวลาพูดเรื่องนี้ ราวกับว่าเป็นไฟในชีวิตเขา

ไฟที่ผมไม่อยากจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับ

หึ่งๆ ที่ก่อนหน้านั้นเขาชอบผม ชอบทำรักกับผม ชอบส่งเสียงครางเวลาที่ผมอยู่บนตัวเขา

ทว่าตอนนี้เขากลับ...เปลี่ยนไป

สมองผมเบลอไปหมด ผมรักแฟนผม แม้ว่าผมจะไม่เคยเป็นฝ่ายรับ

มาก่อน แต่ใจผมก็เริ่มลังเลนิดหน่อยว่าผมควรจะเอาไปดี

เอ่อ เดี่ยวก่อนนะ ถึงผมจะเปลี่ยนตัวเองเพื่อเขา แต่เขาเพิ่งนอกใจผมมาไม่ใช่หรอ

“เราเลยอยากคุยกับโซป อยากรู้ว่าโซปจะโอเคหรือเปล่าถ้าเราอยากขอให้เราทั้งคู่มีโอเพนรีเลชันชิปกัน”

หุผมเหมือนจะหนาวไปแล้ว

“โอเพนรีเลชันชิป?”

“ใช่” โฟนยิ้มอย่างเต็มใจมากที่จะเล่า “เรากับโซปยังคงคบกันนะ แต่เราทั้งคู่จะมีใครมาคุยก็ได้ จะไปนอนกับใครก็ได้”

อาจมีหลายคนที่โอเคกับโอเพนรีเลชันชิป แต่ผมคนหนึ่งละที่ไม่นิยมแบบนี้ และที่ผ่านมาโฟนไม่เคยคุยเรื่องนี้กับผมมาก่อนเลย นอกจากจะไม่ยอมถามผมก่อนแล้ว เขายังสโลว์ร่างของตัวเองไปให้กับคนที่ขึ้นชื่อว่า เป็น - เพื่อน - ร่วม - คณะ - ของ - ผม!

ผมไม่มีสิ่งอื่นใดจะมอบให้ นอกเสียจากนี้วากลางเรียว ๆ ของผม โมฮิโต้แก้วที่เพิ่งซิงเสร็จจุกผมคว่ำมาโยนทิ้งลงบนพื้นด้วยความเดือดดาล

ผมโมโหจนขาดสติ จำได้ว่าผมกับโฟนเลิกกันด้วยการทะเลาะกันอย่างรุนแรงต่อหน้าคนทั้งร้าน และพยานที่เห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจนที่สุดก็คือ...บาร์เทนเดอร์สุดหล่อคนนั้น

·
·
·

หลายคนคงจะสงสัยว่านี่มันอะไรกัน จุดเริ่มต้นบ้างอะไร

อ้อ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของผมกับโฟนหรอกครับ (ถอนหายใจ) แต่เป็นเรื่องของผมกับบาร์เทนเดอร์หนุ่มรูปงามที่พบเจอกันครั้งแรกในวันนั้น แต่ยังไม่ได้อยู่ด้วยกันมากมาย

มันค่อนข้างที่จะค่อยเป็นค่อยไปนะ

และต่อหน้าบาร์เทนเดอร์คนนี้...ผมยังต้องเจ็บอีกหลายแผล

หลายแผลมากจริง ๆ

“พี่เอก อะไรรองพี่วะ” ผมเดินเข้าไปกระซอกแซกแซนแฟนตัวเอง (ในตอนนั้น) เมื่อเห็นว่าเขากำลังควงเด็กหนุ่มหน้าละอ่อนอยู่

“ฉิบหายละ” พี่เอกสอธ ตั้งท่าจะลุกหนี แต่เจอผมขวางทางเอาไว้ ก่อน มือของผมกำลังจะคว้าเครื่องตีมแถวนั้นมาโยนลงกับพื้น (อีกแล้ว) แต่บาร์เทนเดอร์คนเดิมที่อยู่หลังบาร์กลับจับแกว้นเอาไว้อย่างปกป้อง

ผมจึงไม่มีทางเลือกนอกจากตีหน้าพี่เอกไปสองที ไม่นานอดีตแฟนของผมและคู่ซาก็วิ่งออกจากร้านไปด้วยความอับอาย ตาของผมเหลือบมองบาร์เทนเดอร์ที่ยังคงจับแกว้นไว้ในท่าเดิม

“นายทำอะไรของนาย”

“เรารู้ว่าเดี๋ยวนายก็ต้องตีม” เขาพูดนิ่งๆ แล้วปล่อยแกว้นในมือให้เป็นอิสระ เขาเตาถูก สถานการณ์ตอนนี้ผมคงไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าแอลกอฮอล์ปริมาณมหาศาล ผมทิ้งตัวนั่งที่บาร์แล้วถอนหายใจ

“เราอกหักต่อหน้านายสองครั้งแล้ว” ผมพ่นลมออกมาอย่างแข็งๆ ในไซคซซตา

“นายไม่ได้อกหักต่อหน้าเราสองครั้ง” เขากล่าว “นายสลัดคนที่ไม่ได้ออกจากชีวิตไปสองคนต่อหน้าเราต่างหาก”

ผมแค่นหัวเราะอย่างฝืนๆ ก่อนที่สายตาของผมจะไปสะดุดกับป้ายชื่อที่อกของเขา

AKIN

ร้านนี้เป็นร้านที่ตกแต่งค่อนข้างแคชวลและวัยรุ่น ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นมหาวิทยาลัยที่หวังจะให้เสียสักคนหิวกลับไปด้วยแล้วก็เลี้ยงดูไปยาวๆ ฉะนั้นนายอดินคนนี่จึงไม่ได้แต่งตัวเป็นทางการมาก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ดูหล่อสุด ๆ อยู่ดี

“อีกแก้วมั๊ย” เขาถาม

ไม่รู้ว่เพราะเขาเป็นคนดีหรือเพราะเขาอยากขายเครื่องดื่มให้ผม
กันแน่ ถึงได้เอ่ยถามออกมาแบบนี้ แต่ในนาทีนี้ ไม่ว่าแบบไหนผมก็ยอม
ทั้งนั้น

ขอแค่มมีคนรับฟัง มีคนเข้าใจว่าผมเพิ่งผ่านเรื่องอะไรมา แค่นั้นก็พอ
“ส่งมาเรื่อยๆเลย” ผมบอกเขา

“ไหวปะ”

ครั้งนี้อคิดินมาช่วยลูบแผ่นหลังให้ผมอยู่ที่หลังร้าน ผมไม่ได้บอกเลิก
แผ่นในร้านนี้ต่อหน้าอคิดินเหมือนสองครั้งที่ผ่านมา (ชีวิตคนเราคงไม่ได้
มีความบังเอิญซ้ำๆบ่อยครั้งแบบนี้ หรือถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ผมว่าผม
ควรไปทำบุญอะไร) ผมอกหักจากที่อื่น (แฟนแม่ขโมยแล็บท็อปที่ผมมีงาน
ต้องส่งอาจารย์ไป...เหอะ คราวนี้ผมคบกับขโมย) รู้ตัวอีกทีผมก็มาอยู่ที่
ร้านนี้ เมาปลิ้นอย่างช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ จนอคิดินต้องมาช่วยอย่างที่เห็น

“ไม่ไหว” ผมบอกน้ำหูน้ำตาไหล ไม่แน่ใจว่าเป็นน้ำตาจากการอาเจียน
อย่างหนักหรือว่าเป็นเพราะกำลังเศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างมาก

“ไม่ไหวก็กลับบ้านไป ให้เรียกแท็กซี่ให้มั๊ย”

“ไม่ได้หมายถึงร่างกาย” ผมโอดครวญเสียงยานาง เมาจนตัวลื้อย
จนอคิดินจับผมเอาไว้ไม่อยู่ “หมายถึงตรงนี้...หมายถึงหัวใจนี่”

“เจ้าบทเจ้ากลอนซะด้วย”

“ปล่อยเลย ไม่ต้องมายุ่ง”

“อยากรั้งอยู่ข้างๆ ถึงขยะ?”

“ใช่”

“ตามใจ”

จำได้ว่าตอนนั้นกลิ่นฉุนๆ ลอยเข้าจมูกของผมอย่างจัง “อ๊ะ อะไรเนี่ย!”

“ก็นายบอกเองว่าให้เราปล่อย”

“เราแค่...” นี่ผมแทบจะสร้างเมมาเพราะผู้ชายหน้าหนึ่งคนนี่แล้ว
“เรียกร้องความสนใจไปงั้น”

“เรียกร้องความสนใจคือต้องบอกให้อยู่ลิ ไม่ใช่ออกให้ไป”

“...”

“เกาะไหล่เราเร็ว เดี่ยวเราไปส่งขึ้นแท็กซี่”

ในเวลานั้นผมเพิ่งรู้ว่าเห็นชาติว่าบาร์เทนเดอร์คนนั้นนอกจากหล่อแล้วยังนิสัยดีอีก แม้จะดูนิ่ง ๆ มีน ๆ ก็ตาม

ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้...ที่ผมแต่งตั้งให้อินเป็นพยานรู้เห็นความรัก
ของผม

อาจเป็นเพราะทุกครั้งที่ผมออกหักจะมีเขาอยู่ ณ ที่ตรงนั้นเสมอละมั้ง
“มาคนเดียว?” เขาเลิกตัวถามตอนเห็นผมเดินยิ้มแฉ่งเข้าไปในบาร์
ที่เขาทำงานอยู่

“ใช่”

อินหันซ้ายหันขวาราวกับต้องการหาคนที่กำลังจะหักอกผมเหมือน
อย่างที่เขเคยเห็นในหลาย ๆ ครั้งที่ผ่านมา

“อะไรของนาย วันนี้เราแฮปปี้” ผมเหน็บจูน ๆ

“ไม่น่าเชื่อแฮะ”

“ว่าไงนะ”

“เปล่า”

“...”

“จิ้นแก้วแรกเราเลี้ยง”

จากที่หน้าบึ้งตึงอยู่ ผมก็ยิ้มกว้างอย่างถูกอกถูกใจ

“เพราะสิ่งเราถึงชอบมาอุดหนุนร้านนาย”

“เราเป็นแคพนักงาน”

“แต่เราก็ให้ทิปหนักไ้ปะ”

“ก็ไม่ขนาดนั้น”

ผมเหล่มองอีกฝ่ายอย่างหมั่นไส้ แต่จะว่าไปแล้วคนหน้าตาอย่างหมอนี่ถ้าได้ทีป็น้อยก็คงเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อเกินไปหน่อย เสียหลายคนคงพร้อมใจกันเปย์ให้เขาหนักมากแน่ๆ

“ดีใจนะที่เห็นนายมีความสุข” เขาบอกผมแม้ว่าริมฝีปากจะไม่ได้ยิ้มออกมา

“ขอบคุณ” ผมถอนหายใจ “เราหวังจริงๆ ว่าอยากให้ความรักครั้งนี้ของเรายาวนานไปจนแก่”

อดินทำงานของตัวเองอยู่ที่หลังบาร์ แต่ก็ฟังผมอย่างตั้งใจ แม้เสียงหนึ่งของผมจะมองว่าเขาแค่ทำไปตามหน้าที่บาร์เทนเดอร์ที่ซื้อใจลูกค้า แต่ผมยอม...ยอมให้เขาซื้อ

อะไรบางอย่างทำให้ผมคิดว่าเขาคือคนที่ใช่ของผม

ผมอ่อนใจมากที่มีเขาอยู่ใกล้ๆ

“เราไม่อยากให้ใครๆ เรื่องความรักอีกแล้ววะ”

.

.

.

เวรเอ๊ย ยังไม่ถึงสองวันดีด้วยซ้ำตอนที่ผมพูดประโยคนั้นกับอดิน

“ไอ้เหี้ยสองงง”

“ใจเย็นไว้ย่ะ” มาร์ชที่จับไหล่ผมมองไปรอบๆ รวากับว่ากลัวเพื่อนร่วมคอนโดจะเปิดประตูออกมาด่า

“ทำไมต้องทำกับกูแบบนี้” ผมคร่ำครวญตามประสาคนเมา เหตุการณ์ที่เพิ่งเจอนั้นมันเร็วมาก จนผมต้องเมาก่อนจะไปเมาที่บ้านของอดินเหมือนเช่นทุกครั้ง

ผมบังเอิญเข้าไปเห็น (อดีต) แฟนกำลังเข้าด้ายเข้าเข็มกับกิ๊กในคอนโดของผม อ่านกันไม่ผิดครับ

ในคอนโดผม

และบนเตียงของผม!

แฟนผู้ที่ผมกดอกจันเจ็ดร้อยดอกหลังชื่อเขาในใจว่าคนนี่คือคนที่ใช่ คือหนุ่มเบอร์วัน คือคนที่ผมจะใช้ชีวิตด้วยไปจนตราบชั่วฟ้าดินสลาย แต่กลับทำร้ายผมในสิ่งที่เรียกว่ารุนแรงที่สุด กระแทกตาที่สุด เพราะผมเห็นกับตาตัวเอง

เหอะ ชั่วฟ้าดินสลายเนี่ยนะ ผมคงตั้งความหวังไว้สูงเวอร์เกินไป หน่อย อาจเป็นเพราะที่ผ่านมาผมประสบกับปัญหาความรักมาหลายครั้ง หลายครา และสองก็เข้ามาในตอนที่ผมเริ่มจะหมดหวัง ซึ่งนั่นแปลว่าผมก็ต้องคาดหวังกับคนคนนั้นมากไปโดยปริยาย

แต่ไม่ว่าจะตั้งความหวังหรือไม่ตั้งความหวังเอาไว้ สุดท้ายมันก็จบลงแล้วละครับ ชีวิตนี้ของผมคงไม่เจอความรักที่ดีและสวยงามได้อีกแล้ว เพราะโชคชะตาของผมมันเป็นแบบนี้ เป็นคนที่ช่วยเรื่องความรักจนน่าจะถูกบันทึกไว้ในสถิติโลก

“เข้าไปในห้องไอกร่อน” มาร์ชเคาะประตูห้องของกร เพื่อนอีกคนที่ค่อนข้างโตอยู่ไม่ห่างจากผมมากเท่าไร วันทีที่เกิดเรื่อง มาร์ชก็รีบแจ้นไปรับตัวผมมา แล้วก็พาขึ้นมาที่นี่

ไม่นานนักกรก็เปิดประตูออกมา ผมพุ่งตัวเข้าไปในห้องของมันอย่างคุ่มเคย พร้อมกับเดินไปที่ตู้เย็นเพื่อทำการค้นหาเครื่องดื่มอย่างรวดเร็ว

“ฟอง อากาศหนัก” กรมองผมแล้วก็พึมพำ

“มีเบียร์แค่นี้หรือ อะไรเนี่ย มา เดี่ยวมึงลงไปซื้อกับกู”

“เบา ๆ หน่อยนะไอ้โฮป เพื่อนกูมา”

ผมโบกมือโบกมือบ๊ต ๆ อย่างไม่ใส่ใจ เพื่อนกรก็เหมือนเพื่อนผม มีอะไรที่จะต้องเกร็ง

“อ้าว อุดิน ไม่ได้เจอกันตั้งนาน” มาร์ชหักเพื่อนของกรที่นั่งอยู่ในห้อง ชื่ออุดินที่โคตรคุ่มหูทำให้ผมต้องค่อย ๆ หันไปมองคนคนนั้นช้า ๆ

แล้วแจ็กพ็อตก็แตก

อุดิน บาร์เทนเดอร์ผู้ที่ไม่เคยเข้ามาอยู่ในเหตุการณ์รักสลายที่สุดปลาย บาร์ (?) หลายต่อหลายครั้งของผมคนนั้นกำลังนั่งอยู่ในห้องของเพื่อนผม

แถมยังได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนของเพื่อนผม

ผมพูดไม่ออกเลย โลกเม่งจะกลมอะไรขนาดนั้น

อดินจ้องมองมาที่ผม จากนั้นก็ถอนหายใจ

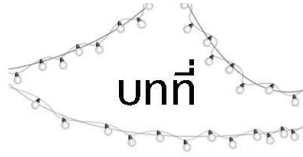
“อย่าบอกนะว่า...”

ผมพยักหน้ากับอดิน แล้วก็ทำหน้าเหยเกอย่างซ้าอกซ้าใจ

อกหักอีกแล้ว และอดินก็มาเป็นพยานรู้เห็น...อีกแล้ว

นั่นแหละครับ ทั้งหมดทั้งหมดที่ว่านั่นคือจุดเริ่มต้นของเราสองคน

ตัวอย่าง

บทที่

1

“รู้จักกับเธอ” กรเบณสายตาจากผมไปที่อकिन

อकिनทำหน้าที่เหมือนไม่รู้จะตอบยังไง จนผมต้องเป็นฝ่ายตอบเอง

“กูไปเมาที่บาร์เขาบ่อย” ผมขยับร่างกายที่สะโหลสะเหลมานั่งตรงโซฟา “ทุกครั้งที่กูอกหัก เขาอยู่ตรงนั้นตลอดเลย ตั้งแต่ไอโฟน ไอพีเอก ไอซ์ซีโมย จนมาถึงคนนี้...” มือของผมกำขวดไซจูในมือแน่น “ไอ้เหี้ยสอง”

กรกับมาร์ชส่ายหน้าเบาๆอย่างปวดหัว แต่ถึงอย่างนั้นพวกมันก็ส่งสายตามองมาอย่างเห็นอกเห็นใจ

เพราะผมกำลังจะโวยวายและคร่ำครวญเป็นอย่างมาก เรียกว่ามากที่สุดในชีวิตแล้วมั้ง

จำได้ว่าสภาพคนในห้องดูไม่จิต เพราะผมเอาแต่ตัดพ้อต่อว่าในโชคชะตาต่าง ๆ นานา ทว่าตัวเองเป็นคนดวงช่วยเรื่องความรักบ้าง ก้นดำแฟนคนล่าสุดบ้าง และก็พบว่าอีกจะไม่มีความรักอีกแล้วบ้าง อาการของผมดูคลั่งราวกับคนบ้า แต่ถึงอย่างนั้นคนเหล่านั้นก็ยั้งหึงฟังผมไม่ไปไหน

กรกับมาร์ชไม่เท่าไร เพราะมันเป็นเพื่อนสนิทของผม แต่อकिनเนี่ยสิ... มันไม่มีทำที่รังเกียจรังอนเลยสักนิดเดียว

ผมไม่รู้ว่าจะภาพตัดไปตอนไหน รู้ตัวอีกทีก็ถูกพามาอนในห้องนอน

ของไอ้มาร์ชแล้ว ผมกลับไปอย่างหมดแรง ใบหน้าของผมเต็มไปด้วยรอย
น้ำตาที่แห้งเหือดไปแล้ว รู้สึกอ่อนล้าไปหมดทั้งตัวจนเพลอหลับยาว แต่แม้
ร่างกายจะได้รับการพักผ่อน หัวใจผมก็ยังไม่คลายความเจ็บปวดอยู่ดี

ภาพของสองที่กำลังเปลือยเปล่านั้นคร่อมอยู่บนร่างผู้ชายอีกคนที่กำลัง
เปลือยไม่ต่างกันในห้องนอนของผม...มันย้อนกลับมาทำร้ายผมซ้ำ ๆ รวากับ
จะแก่งกัน

วันนี้ผมขออ่อนแอสักวันหนึ่งก็แล้วกัน

ตอนที่ตื่นขึ้นมาอีกที นอกห้องก็ยังมีเสียงอยู่เลย

ผมพาร่างผืน ๆ ของตัวเองออกมาข้างนอก เห็นไอ้กรร ไอ้มาร์ช และ
อดินนั่งตมกันอยู่ ทั้งสามดูเข้ากันได้ดีอย่างกับคบกันมานาน จนผมมองว่า
ทำไมไม่เคยรู้จักอดินมาตั้งแต่ก่อนหน้า

“ตื่นแล้วหรือ” มาร์ชทัก

“ก็โง่งแล้วเนี่ย”

“สี่ทุ่มครึ่ง”

“อ้อ” ผมมีเรื่องตั้งแต่ตอนสายๆ เวลาจึงยังไม่สว่างเลยจนเป็นวันใหม่
ยังไม่ทันที่ผมจะแสดงท่าทางว่าหิวโหย อดินก็ผลักกล่องไก่ทอดมาไว้
ตรงหน้าผมอย่างรู้งาน ผมมองบาร์เทนเดอร์ เอ๊ย เพื่อนของกรด้วยสายตา
อึ้งเล็กน้อย แล้วจึงค่อยๆ ลงมือกินเงียบๆ

“ทำไมมองเพื่อนกูอย่างนั้น” กรถามอดิน

“เปล่า” คนถูกถามตอบเรียบๆ

“กำลังคิดว่าร่างที่โวยวายดำทุกสิ่งทุกอย่างหายไปไหนซะปะ?”

“อะเฮ่ม” กูนั่งอยู่ตรงนี้ไว้ย ไม่ต่องินทากันตรงขนาดนี้ก็ได้

“มันก็เป็นอย่างนี้แหละ” มาร์ชอธิบาย “เต้าไม่นานเดี๋ยวก็ฟื้น
เหมือนนกฟีนิกซ์ที่ตายแล้วเกิดใหม่”

“เวอร์จินหาย” ผมบ่น รู้สึกอับอายอยู่บ้าง เพราะยังไม่คุ้นกับอดินดี

“แล้วที่นั่นมีเงจะไปอะ”

“เอาเงอะไรวะ ก็ต้องเลิกดี”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” มาร์ชตอบ “หมายถึงคอนโดมึงอะ”

“จะย้ายปะ” กรทมเสริม

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ คิดว่าตัวเองคงไม่สามารถกลับไปนอนที่เตียงนั้นได้อีกแน่ๆ เพราะนั่นเป็นเตียงที่...โอ๊ย แค่อคิดหัวผมก็ปวดแล้ว

“ย้าย” ผมทำหน้าเหิน้อยหน้าใจ “ต้องย้ายแน่ๆ”

“อคิดกำลังหารูมเมตอะ” กรพยับเหิดไปทางเพื่อนตัวเอง “มึงไปอยู่กับมันมัยละ”

ผมอ้าปากค้างน้อยๆ ไม่คิดว่ากรจะเสนอข้อยอลที่ผมคาดไม่ถึงมาให้ “มึงถามอคิดก่อนมัย”

“เราไม่ติดนะ” อคิดตอบทันที

“หา ง่าย ๆ แบบนี้เลย?”

“นายก็ดูไม่ใช่คนเลวร้ายนี่”

ผมทำหน้าที่นิ่ง ขณะก็กรกับมาร์ชสนับสนุนเต็มที่

“ไปเก็บของกันวันนี้เลย”

“เดี๋ยวก่อนๆ” ผมยกมือขึ้นปรามเพื่อน “ยังไม่ได้ตกลงเรื่องค่าเช่าห้องเลย”

“ทุกอย่างคนละครึ่ง” อคิดกล่าวสั้นๆ

ในหัวของผมเริ่มคำนวณค่าใช้จ่าย ที่จริงหลังๆ มานี้ปากกับแม่ค่อนข้างบ่นหนักมากเรื่องค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนของผม ซึ่งส่วนใหญ่หมดไปกับการล่ามทะเลเหมาช่วงที่ออกหัก

และผมก็ออกหักโคตรจะบ่อยเลย พับฝ่าลิ

มีรูมเมตเอาไว้หารค่าใช้จ่ายมันก็ดี แต่ถ้ารูมเมตคนนี้เป็นอคิด คนที่ผมแทบจะไม่รู้จักเลยนี่มันก็ตัดสินใจยากอยู่เหมือนกัน ที่ผ่านมาผมอยู่คนเดียวมาโดยตลอด ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าการมีรูมเมตมันจะเป็นยังไง

“ไม่ต้องคิดแล้ว” กรสรุป “กูกับมาร์ชไม่เอาก้ให้มึงอยู่คนเดียวช่วงนี้”

“ทำไม” ผมเลิกคิ้วอย่างจงน

“มึงจำไม่ได้หรือ”

“...”

“มึงพูดว่าอยากตาย”

นิ้วของผมชี้ไปที่ตัวเอง “กูเนี่ยนะ”

“เออ” มาร์ชตอบบ้าง “มึงต้องมีเพื่อนอยู่ด้วยสักคน ไม่อย่างนั้น กูกับครคงไม่สบายใจ”

“เดี๋ยว กูแค่พูดตามอารมณ์ไปงั้นอะ” ผมหน้ามู๋ ไม่คิดว่าตัวเอง จะปลั่งปากไปถึงขั้นนั้น “กูไม่ทำอะไรแบบนี้หรอก”

“มึงไปอยู่กับอคินซะ เดี่ยวเรื่องข้าวของ กูกับมาร์ชจะไปช่วยขน” กรหันไปมองอคิน “มึงก็จะไปช่วยด้วยใช่ปะ”

อคินพยักหน้าเล็กน้อยแล้วยกเครื่องดื่มในมือขึ้นมาดื่ม ผมมอง ไปทางเพื่อนๆ คิดว่าพวกนี้คงจะคุยและสรุปกันไปเองเรื่องผมตอนที่ผม หลับอยู่แน่ๆ

ผมเริ่มจะไม่แน่ใจในเรื่องนี้ แต่ผมคงไม่หันไปถามกรกับมาร์ชหรอก ผมถามคนที่โดนร่างแหไปกับผมด้วยน่าจะดีกว่า

“นายโอเคกับเรื่องนี้จริงๆ เหรอ”

“ทำไม่อะ”

“เราไม่ได้เป็นคนที่น่าอยู่ด้วยขนาดนั้นหรอกนะ”

“ก็พอจะเดาออกอยู่”

เฮ้ ไอ้มันกวนตีน ทำไม่ถึงได้พูดจาแสบกับผมด้วยหน้าตาย แบบนั้น มันทำให้ผมเจ็บเหมือนโดนเคาะกะโหลกด้วยก้อนอิฐ

“ว่าไงนะ”

“เรว่านายได้ยินนะ”

เจอแบบนี้เข้าไป ผมทำอะไรไม่ถูกเลย ในขณะที่เพื่อนอีกสองคน ของผมหันพากันหัวเราะร่วน

“น่าสนุกวะ” กรถึงกับเอามือกุมท้อง “อคินน่าจะคุมความประพฤติมึง ได้อยู่หมัดเลย”

“กูโตแล้ว ไม่ต้องมีใครมาคุมความประพฤติ” ผมทำหน้าบูดใส่เพื่อน

“กูกับไอ้มาร์ชคิดกันมานานละว่ามึงอะชู้เหงา”

“ไอ้ชู” มาร์ชเห็นด้วย “แล้วพอมึงเหงามากๆ เข้า เรดาร์เวลาหาแฟน

ก็พึ่งไปหมด ได้มาแต่พวกกะหล่ำ ๆ อะไรก็ไม่รู้”

“กูไม่...” ทั้ง ๆ ที่คิดว่าผมควรจะเถียงอะไรออกไปบ้าง แต่สุดท้ายผมก็เถียงมันไม่ออก อาจจะมีจริงอย่างที่กรรมันพูดก็ได้ ผมชี้เหงา และเมื่อมีความรักก็ค่อนข้างพุ่งสุดตัวจนเกินเหตุ ทำให้มีบ่อยครั้งที่ผมไม่ได้ศึกษาคนคนนั้นให้ดีกว่าอนจะตกลงคบ

เพื่อน ๆ คงเหนื่อยจะปลอบแล้ว และผมเองก็เหนื่อยที่จะกลับไปทำตัวแบบเดิม

เหนื่อยที่จะผิดหวังกับความรักแล้วจริง ๆ

ผมขยับตัวไปสะกิดอกินยิก ๆ

“ไอกรรมันจ้างนายเท่าไร”

“หยา”

“ทำไมนายยอมง่าย ๆ”

“เราไม่ได้ยอม เราแค่หาคนหารค่าห้องเฉย ๆ”

“เราซุกมกมากน่ะ”

“พอจะรู้”

“กลับห้องไม่เป็นเวลา”

“ไม่ใช่เรื่องของเรา”

“อาจจะมีคนแฉมาหาบ้าง อย่างครอบครัวไร่เจ็ย น้องสาว แม่”

“ก็แล้วแต่เนี่ย เรื่องปกติ”

“บางที่เราก็จ่ายค่าเช่าไม่เป็นเวลา เพราะป่าซอบองอนช่วงปลายเดือนกับต้นเดือนมาก เป็นอะไรก็ไม่รู้”

“เราพอมีสำรอง”

“เราซุกผ้าเดือนละครั้งนะ”

“เรื่องของนาย”

“ชีวิตเราไม่ค่อยมีสาระ บางทีก็นอนทั้งวันทั้งวัน”

“คนซึ่เก็ยจส่วนใหญก็เช่นกัน”

เมื่อกัมันเหน็บผมหรือเปล่านะ แต่ช่างเถอะ “บางครั้งเราก็ไม่ค่อยมีประโยชน์”

“เราไม่ได้คิดจะใช้นายทำอะไร”

“เราไม่ค่อยทำความสะอาดห้องด้วย”

“ก็คิดว่างั้น”

“แล้วก็ทำรกแบบสุดๆ”

“หมายถึงทำบ้านรกหรือว่าทำตัวรก...โลก” มันดูสงสัยเรื่องนี้มาก
จริง ๆ “เมื่อกั๊นายพูดว่านายไม่ค่อยมีประโยชน์ เราสับสนหน่อยนึง”

“ไอ้เนี่ย! “กวนตีนอยู่นะเราอะ”

“ก็เราไม่รู้ไงว่านายรกแบบไหน”

“หมายถึงทำบ้านรกไว้” ผมด่า “นี่สนิทกันถึงขั้นมาด่าว่าเราทำตัว
รกโลกแล้วหรือ”

“ก็ไม่ได้สนิท แต่เราเคยเซ็ดอ้วกนายที่ร้านสามครั้งแล้ว”

ผมพูดไม่ออกเลย เน้นนานทีเดียวกว่าที่ผมจะกล้าพูดออกมาอีกครั้ง

“เราชอบทำบ้านรกจริง ๆ นะ” เป็นการพูดในเชิงที่ว่า “เอาละ กูจะ
เตือนมึงเป็นครั้งสุดท้ายแล้วนะ ถ้ามึงโอเคกับทุกอย่างที่ถูกกล่าวมาทั้งหมด
มึงก็ตอบมา”

“น่าจะไหว”

“...”

“เพราะเราชอบเก็บบ้าน”

ผมก็เพิ่งรู้ตัวนี่เองว่ากรกับมาร์ชมันกำลังดูผมกับบอดีนพูดคุยกันอย่าง
สนุกสนานอย่างกับกำลังดูละครซิตคอม ถ้ามีบ็อบคอร์นอยู่ตรงหน้าล่ะก็
พวกมันคงจะจกขึ้นมาเกินระหว่างดูไม่หยุด

พวกมึงจะสนุกอะไรขนาดนั้น

“ว่าไงล่ะมึง”

“คนเขาโอเคตั้งขนาดนี้แล้วนะ”

เพื่อนทั้งสองของผมกล่าวเชียร์เต็มที่ และเมื่ออดใจไม่ยอมพูดอะไร
ที่ผิดไปจากที่คุยกันไว้ ผมก็คงต้องปล่อยเลยตามเลย

ตอนนั้นผมขออนอนที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ที่เดิม

เพราะผมไม่อยากให้ภักพทุเรศ ๆ นั้นลอยเข้ามาในหัวผมอีกแล้ว

ผมค้างที่ห้องของกรอีกสองคืน จากนั้นผมกับเพื่อนๆ ก็พากันมาย้ายของออกจากห้องเดิมของผม เมื่อวันก่อนผมติดต่อกับเจ้าของคอนโดผู้ปล่อยเช่าเอาไว้แล้ว แม้ว่าจะค่อนข้างงุ่มง่ามไปบ้าง แต่คอนโดแห่งนี้ก็ถือว่าค่อนข้างฮือฮาที่สุดในหมู่นักศึกษามอผม เพราะพื้นที่ที่ผมแจ้งออก ก็มีคนแจ้งขอเช่ามาอยู่ต่ออย่างรวดเร็ว เรื่องย้ายออกจึงไม่มีปัญหา

อดินโผล่มาตอนที่ผมกับเพื่อนชนของลงมาใส่ท้ายรถกระบะเป็นรอบที่สาม อากาศหอบเหนื่อยของมันทำให้ความรู้สึกเหมือนคนที่รีบมาให้ให้มันนั้นถือว่าค่อนข้างได้ใจผม ทั้งๆที่เป็นนัดไม่จริงจังแท้ๆ

“อึกเยอะปะ” มันถามแทนคำทักทาย

“อีกสองรอบน่าจะหมด” ผมตอบ

“อืม” มันหันหลังแล้วรีบเดินไปทางลิฟต์ทันที

“เพื่อนมึงโอเคแน่ใช่มั๊ย” ผมหันไปถามกรที่กำลัง่วนอยู่กับการจัดของท้ายรถกระบะเพื่อให้ทุกพื้นที่มีประโยชน์

“เอาอะไรมาไม่โอเค คุยกับมันมาตั้งแต่อนุบาล นิสัยดีที่สุดในแก๊งแล้ว”

“วันก่อนมันยังพูดว่ากูทำตัวรกโลกอยู่เลยนะ” ผมพ่นลม

“บางที่มันก็สงสัยไปเรื่อยแหละ” กรยิ้มซ้ำ “มันเป็นคนหน้านิ่งและก็ซื่อๆ สองอย่างนี้พอมาประกอบกันมันก็เลยกลายเป็น...”

“คนที่ดำเจ็บมาก” ผมพึมพำอย่างคนที่โดนมาแล้ว

“ก็ไม่ขนาดนั้น แค่แอบไปถึงทรง”

“กูจะไหวมั๊ยวะ”

“มึงจะกลัวอะไรละ ถ้ามันด่ามา มึงก็ด่ามันกลับสิ”

“มึงไม่เห็นขนาดตัวมันกับตัวกูหรือ ยังไงกูก็เสียเปรียบเห็นๆ”

“มันไม่ทำร้ายมึงหรอกน่า”

“มึงแน่ใจขนาดนั้นเลย?”

“มันรู้ใจว่ายังไงมึงก็แพ้”

สรุปคือปากไอ้กรแยบพอๆกับเพื่อนมัน ผมถอนหายใจระหว่างที่เดินไปขึ้นลิฟต์เพื่อเตรียมขนของรอบต่อไป เพิ่งเห็นว่าอดินมันยืนอยู่หน้าลิฟต์